

[Ib Christensen]

det så være, at ingen dansk minister mig bekendt, at intet dansk Europa-Parlamentsmedlem – jeg overværede selv forhandlingen – at intet dansk folketingsmedlem fra EF-partierne overhovedet protesterede, dengang det vesttyske formandskab tog over efter K. B. Andersen i juli 1978 og hr. Genscher på Ministerrådets vegne sagde, at han ikke kunne se nogen hindringer for, at man gik over til flertalsafgørelser i Rådet, altså at man med andre ord droppede vetoet? Da var jeg den eneste, der protesterede. Der var ikke andre, der protesterede. Se, det er sådan nogle ting, der tæller. Det er handlingerne, det er kendsgerningerne, der tæller, og ikke sådan nogle spidsfindige udtryk for at redde et parti, der dækker over alle mulige standpunkter, men hvor vi ved, at det afgørende standpunkt er det, og som de andre EF-lande til hver en tid forlanger af os.

Wilhelm (VS):

Vi har jo stort set hørt den sædvanlige sang – og den har været godt hjulpet på vej af finansministerens budgetredegerelse – fra en lang række partier, gående ud på, at der skal skæres i den offentlige sektor; og så skal det private initiativ have lidt større spillerum. Jeg går ud fra, at det, man tænker på, når man siger, at det er lykken, og at det går så godt, og at det er meget bedre, er det danske postvæsen, hvor det som bekendt går meget bedre, efter at det hæderkronede A. P. Møller er kommet ind i foretagendet for at bort-rationalisere en række arbejdspladser.

Arbejdsministeren var i øvrigt inde på en uddybning af det, statsministeren sagde om, at arbejdsløshedstallene var i nedgang, og at der var tale om en generel tendens. Vi fik nogle tal for januar og for maj. Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren, om han kan nævne mig ét eneste af kriseårene 1976, 1977, 1978, hvor sæsonnedgangen i ledigheden fra januar til maj har været mindre end i år, når tallene ellers korrigeres for efterløn og for midlertidige jobtilbud. Jeg vil nødig tage illusionerne fra arbejdsministeren, men jeg synes, vi må forholde os nogenlunde realistisk til disse ting. Den tendens, arbejdsministeren og statsministeren påstår er der, findes desværre ikke.

Statsministeren sagde, han havde ventet, at vi skulle diskutere de større økonomiske lin-

jer. Jeg må bede statsministeren prøve at læse, hvad hans egen partiordfører sagde her i dag. Hvis der var noget, der var fuldstændig blæst for diskussion om de større problemer, om de økonomiske linjer, og som ikke var andet end småperfid polemik mod andre partier, var det den socialdemokratiske ordførers indlæg. Eller statsministeren må da i hvert fald kende sit eget indlæg. F. eks. siges det, og det er typisk for hele dette indlæg:

»Regeringen forbereder en hurtig indsats for at opnå en bedre styring af de offentlige udgifter.«

Så kommer det lidt længere nede:

»Regeringen lægger afgørende vægt på at styrke og udbygge det kommunale selvstyre.«

Og derefter får man at vide, som man også har fået at vide gennem pressen de seneste dage, at nu skal disse kommuner altså under styring. Fuldstændig tilsvarende kan man i to sætninger umiddelbart efter hinanden sige stik modsat rettede ting, også om beskæftigelsen:

»Den vending, udviklingen har taget, bevirker desværre også, at mulighederne for en hurtig og generel forbedring af beskæftigelsessituationen ikke tegner sig alt for lyse.«

Nej, det ser vi af budgetredegerelsen. 30.000 flere arbejdsløse om 3 år, står der klart og tydeligt, og så fortsætter statsministeren:

»Så meget større vægt lægger vi i regeringen på den del af regeringens politik, der tager sigte på at fremme beskæftigelsen . . .«

Det er fuldstændig selvmodsigende sludder, og når man kan komme derned, at begreberne skal forplumres og forfladiges i den grad, at man i en nogenlunde seriøs diskussion om politisk union eller ikke politisk union skal have inddraget Jydsk Boldspil-Union – jeg forstår, statsministeren har ladet sig inspirere af hr. Poul Boeg – så mener jeg, vi er derhenne, hvor statsministeren og den socialdemokratiske ordfører i hvert fald har gjort, hvad de kunne, for at denne debat fra et politisk synspunkt kunne blive så fladpan-det som overhovedet muligt. Der er her tale om det, som Hørup kaldte »det vitterlige vås«, og jeg synes, at hvis formanden interesserer sig for debatniveauet her i salen, skulle han ikke så meget interessere sig for, om man somme tider kommer til at bruge nogle udtryk, der ikke er så gængse, men som er et forsøg på så præcist som muligt at sige det,